

Izhaja 1. dné
v mesecu in
velja za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 8.

V Ljubljani 1. avgusta 1871.

Leto I.

Zjutraj.

a listnato vzglavje po noči naslanja
Cvetica se lepa in dremlje sladkó;
V premehekaj blazini se tičici sanja
Ko trudno pod krili položi glavó.
Pri materi detece ljubo zaspáva
Obličje podperto na nježne roké,
In zvezde in luna in nebna višava
Nad cvetjem, otrokom in tičem bedé.

Tak dolgo se luči nebeške svetijo,
Da jasno v izhodu se zopet daní;
Zdaj pesni se tiče veselo glasijo
In cvetje odpira prijazne očí.
In dete? — O dete še vedno počiva,
Obličje podperto na nježne roké,
Al sonce ga zbuja, poljube mu vliva
Skoz oknice majhno na usta sladké.
Na kviško poskoči in reče premilo:
„Al mamica moja me rada imaš,
Da sem tako zgodaj se vže prebudilo —
Le hitro molive sedaj ,oče naš!“

Lujiza Pesjakova.

Rešitev iz algirske sužnosti.

Mornarja Anton in Roger, prvi po rodu Španjolec, drugi Francoz, sta bila skupaj v algirskej sužnosti, kjer sta po naključji tudi delala skupaj. Bila sta si prijatelja kakor je malo takih. Prijateljstvo pa je tolažba v nesreči in omenjena dva sužnja sta uživala njeno sladkost. Drug drugemu sta razkrivala svoje grenke skerbi in nadloge. Govorila sta prav pogostoma o lepej svojej domovini, o zapuščenjej družini, o veselih in srečnih dnéh, ki bi je imela, ako bi še kedaj tako srečna bila, da bi zadobila prostóšt. Sveta edinost njunih serec jima je polajševala težavna opravila, pa jima je dajala

tudi potrebnih močí, da sta toliko lože prenašala težave in nadloge, katerim sta bila izpostavljena. — Nekega dné sta morala delati cesto čez visok hrib. Za nekaj časa preneha Anton od svojega težavnega dela, prime tovarša Rogerja za rokó, potegne ga k sebi ter mu proti morju kazaje reče: „Glej, ljubi moj, vse moje željé so unkraj te morske ravnine! Oh, zakaj ne morem čéz? Vsak trenotek vidim svojo preljubo ženó in otročiče, ki na morskem obalu roke stezajo proti meni ter jokajo, mislé, da sem že davno mertev. Podobe svojih ljubih si ne morem izbrisati iz spomina.“ Nesrečni Španjolec se je vés udal enakim žalostnim mislin in kedarkoli je stopil na hrib, potovale so njegove oči po neizmernej morskej ravnini, ki ga je ločevala od mile njegove domovine in preljubljenih svojecev.

Nekega dné se ves vesel verže v naročje svojega blagega tovarša Rogerja, stisne ga k sebi, kakor bi hotel vsega vtisniti v svoje sercé ter radostno zavpije: „Ladija, ladija! Le poglej, dragi moj Roger, tam le je ladija. Zdaj naj bode konec najinim bolečinam in težavam. Le hitro pobegniva obá!“ „Pa kako?“ vpraša Roger. „Glej, ladija“, nadaljuje Anton, „je komaj pičlo uro od naju. Verziva se iz te skale doli v morjé in plavajva proti ladiji, ali pa umriva pri tej poskušnji; vsaj je smert gotovo sladkejša nego sužnost, v ktorej midva živiva!“ — „Ako se ti ta tvoja naméra posreči, bode me zeló veselilo in voljno hočem prenašati še nadalje svojo grenko osodo. Vsaj véš, dragi moj Anton, da te imam rad kakor samega sebe in da le smert more pretergati prijateljsko véz, katera me veže na tvoje blago sercé. Srečno tedaj potuj k svojim ljubim, Bog naj bode s tabo in njegove sveti rešnji angelj naj te spremlja — — —

„Kaj neki misliš Roger“ seže mu Anton v besedo, „da te tukaj v verigah sužnosti pustim samega? O nikakor ne! Moji dnevi so tudi dnevi tvojega rešenja. Midva uideva skupaj, naj že potem svoj cilj doseževa ali pa v morskej globini smert storiva!“ „Pa, ljubi moj Anton,“ zaverne ga Roger, „ali ne véš, da jaz plavati ne znam?“ „To nič ne dé,“ odgovori Anton, „derži se le dobro mojega pasa, a tvoje prijateljstvo, tvoje blago in dobro sercé dajalo mi bode močí, da te bom deržal nad valove.“ „Zastonj, zastonj, dragi moj tovarš; nató se še misliti ne more“ reče Roger, „kajti mogoče je, da bi te jaz s svojo težo v globino morja potegnil. Jaz pa nimam serca, da bi življenje svojega najljubšega prijatelja stavil v tako nevarnost. Že sama misel nató me navdaja s strahom in grozo. Sam se tedaj reši, ljubi moj Anton; plavavec si dober. Ne mudi se! Priliko, ki se ti ponuja, vporabi! Z Bogom! Daj, da te zadnokrat še na svoje persi pritisnem!“ Pri teh besedah pade prijatelju v naročje. — „Ti jokaš Roger?“ reče mu tovarš, „a solzé nama ne pomagajo zdaj nič. Bodi pogumen in sercán ter se ne obotavljaj predolgo; kajti najmanjša zamuda nam ukrade to lepo prilóžnost!“ To reksi prime Rogerja močno za rokó, potegne ga s seboj na bližnjo skalo in — kakor blisk se zažene ž njim v šumeče valove.

Pa tudi zdaj je bilo Rogerja težko pregovoriti, da bi se čversto deržal Antonovega pasa. Plašno se je oziral Anton na svojega tovarša in ga spodbujal naj se terdno derži njegovega pasa, ter je tako s svojim bremenom

vred plaval proti ladiji. — Mornarji, ki so iz daljave videli ta pogumen skok omenjenih dveh prijateljev, premišljevali so, kaj bi to pomenilo; toda kmalu vgladajo šalupo, ki je za begunoma hitela ter si na vso moč prizadevala, da bi ju dobila. Roger šalupo prvi zagleda in vidši, da njegov prijatelj Anton že opešuje, reče: „Predragi moj Anton, šalupa za nama hití! Reši se sam in pusti mene, da tukaj v valovih morja umerjem. Bog s tabo!“ Pri teh besedah popusti Antonov pas in se spusti v morsko globočino.

Prijateljska gorečnost osérí blagega Antona, pa se tudi on potopí v globino, da bi tam poiskal svojega najljubšega prijatelja in tovarša. Nekaj časa ni bilo nobenega iz vodé. — Šalupa ne vedé, na katero stran in kam sta se beguna potopila, verne se nazaj. Med tem časom pa veslá čolnič od ladije na pozvédba. Kmalu se je prikazal Anton na poveršji morja éversto deržaje svojega prijatelja Rogerja za ramo in na vso moč si prizadevaje, da bi došel s težkim svojim bremenom do čolníča, ki ni bil več daleč od njega. Usmiljeni mornarji so veslali zdaj še hitreje pogumnemu plavavcu naproti in k sreči so prispeli še o praveu času k njemu, ter ga vzeli s prijateljem vred k sebi v čoln. Anton je bil od dolgega plavanja in teže svojega prijatelja ves vspehan in oslavljen. „Pomagajte, pomagajte mojemu prijatelju!“ zavpije v čoln stopivši in zdajci pade v omótico ter se zgrudi na tla. Roger je ležal brez vse zavédnosti na dnú rešilnega čolníča. Vendar so vsestranske pomoči in prizadevanja usmiljenih mornarjev kmalu zdala toliko, da so ga zopet k življenju obudili. Toda kaka žalost ga obide, ko vidi zvestega svojega Antona ležati kakor mertvega v sredi miloserčnih samaritanov. Na ves glas se je začel jokati, pulil si je lasé iz glave in še celó v morjé se je hotel vreči, ako ga ne bi bili mornarji nazaj deržali.

Čez nekoliko časa vzdihne Anton globoko. „Še živi, še živi!“ vpili so veseli mornarji in mu prihiteli na pomoč. Posebno je Roger delal nevtrudljivo, molil in prosil je dobrotljivega Bogá v nebesih, da bi njegovemu ljubemu prijatelju zopet podelil življenje. Bog je vslišal njegovo gorečo prošnjo in Anton se je kmalu zopet zavédal. Med tem so priveslali do ladije in tudi drugi mornarji so z veseljem sprejeli rešenca.

Ko Anton zopet spregleda in vídi svojega zvestega prijatelja zraven sebe, povzdigne roki proti nebesom in reče: „Neskončna hvala tebi vsemogočni in dobri oče nebeški, da si mi rešil dobrega mojega tovarša Rogerja.“ To rekši ga pritisne na svoje persi ter ga objema in poljubljuje, da so vsim nazočim solzé ginljivosti v očéh igrale.

Drugi dan so prijadrali na suho, kjer sta se rešenca z veliko hvaležnostjo od mornarjev ločila ter se kmalu potem vsak v svojo domovino podala.

Iv. Libijanski.

Skerb in smert.

Sv. Peter in Pavel — tako pripoveduje stara legenda — prehodila sta kot revna popotnika zemljo, da bi pozvedela, kje se nahaja radodarnost in